

лько
кого
авъ
твъ
ра-
на-
була
збо-
ста-
неню,
сот-
ктара.
ьогр.,
ь гек-
ртбсгъ
ь де-
оспо-
ктары
ь або
выне-
мббъ
рбчну
ртости
бране,
вгбвъ,
церкви,
въ ро-
вствяе,
осьмо-
нашому

господаревъ, на прожитокъ? Отъ пару риньскихъ на
рбкъ або якъ збйде ся кблька выдаткбвъ наразъ, на
притъръ кажутъ ставити наразъ муровану церковь
и школу, то не лишень нъчого ся не лишитъ, але ще
грубо задовжити ся треба. Въ тыхъ цифрахъ лежить
ключъ не только до емиграціи, не только до зрозумѣня
матеріального положеня нашего люду, але такъ до поро-
зумѣня положеня цѣлого народу. Оно такъ: Що най-
менше 90 на 100 всѣхъ рускихъ душъ въ Галичинѣ
не має зъ чого жити якъ не заробитъ на обшарѣ
двбрскихъ.

Зарббкы чимъ разъ стають рѣднѣй, разъ що люда
робучого намножило ся, по друге що паны а ще час-
тѣйше подпанки безъ потребы спроваджують на жива
людей посторонныхъ, щобы своиъ докучити, и що
обшары двбрскій запровадили машинны якъ паровѣ моло-
тѣльнѣ, сѣвачки, жнивярки, котрѣ вдобрали людемъ
зарббкы. Цѣна работы надзвычайно низька, въ жаднбмъ
разѣ на повне утримане поодинокого чоловіка а не то
що родины не выстарчить. Люде виглядають постѣпака
зо двора, якъ якого спасителя, щобы бувъ ласкавъ за-
кликати на роботу, але щасте се: заробити за день
двѣ три шбстцѣ, а мѣсцями и часами ледво кблканай-
цять крейцарбвъ, лучить ся разъ або два разы на
тыждень.

Отжежь такъ: о заробокъ трудно, грунтъ дае
только хбдно, що дахъ надъ головою и закрывку до
борщу — тому люде тратять розумъ и рвуть ся до
безглуздой емиграціи въ Бразилію.

Не можна мѣряти тыхъ поступкбвъ, що чоловікъ
сповняе въ роспуцѣ мѣрою звычайною. Поки бувъ ин-
шій вихбдъ, то народъ радивъ собѣ розумно. До не-
давна мѣстцемъ прибѣжища для надѣтру людности були